

pärrast suud lullutan? Kohhus wõtko sind kässile, siis ohhelik laela ja wõlla!”

Reinowadder mõtles: Ollesin parremine loeo jäänud; ludda siit peasen? Sago, mis saab: ehk leian mõrra põhjas auku, kust läbbi peasen. Katsume õnne! Siis ütles ta künningale:

„Wäggew künningas, kõrgetsohki würst! kui teie käst mind surma mõistab, siis ollen surma wäärt. Agga, armoline issand! andke mulle nattoke aega asja ärraselletada. Waenlaste walle keel on teid petnud, muido ollesite asja läbbi arwates parremat otsust leidnud. Teie wõtsite enne mittokord miño sõna ja nõuu kuulda, kuulge ka tänä miño juttu. Kes tohhib teie armo ja miño wahhele oma niina pista? Reimad tullewad kaewama, kui nuind saugel teadwad; pange neid minuga juud su wasto! — Pärrast wõite kohhut mõista, ludda tahhate. Urwast seisin teie meles, kui teie ello ja õnne pärrast mõda maad ümber käisin. Kuis ollesin julgend teie kotta astuda, kui mul middagi süüd inge teadawal olles olnud? Seal ollesin ma palko puggenud. Wai kas Ma ilma kuld ja warra mind kindlast mõisast teie olles jõudnud peita? Mul ei olnud mingi ekstuust, sellepärrast tullin kutsutamata teie. Täddi poeg Martin läks miño assemel Kurrejare, selle pärrast wõisin teie ette astuda. — Wai pissoke filma teender koddajänes miño peale luiskanud? Astugo mehhike teie, sin ma seisin! Agga õlpsam selja tagga räkida, kui filma ees! Enne läbbikulamist

ei tohbita kohhut mõista. Mõllemad kawwalad sel mid — warres ja koddajänes — on miño käest mõnda hädä sanud. Tonaeile ommiko astus koddajänes lahkest terretades meie ukse ette, olli wäsinud ja pallus nattoke süa. Pallusin tedda tuppa astuda ja meiega surust wõtta. Perrenaine tõi leiba ja marju lauale, meil olli paastopääw. Kui wõeras kõhtu täitnud, astus miño norem poekene laua jure ja käppas ühhe üllejäänud leiba korokese laualt. Sõbber koddajänes andis poisikesele kõrwa lopsu, et werri suust ja ninast wälja purtsas. Seal saisis miño wanem poeg äbbemata wõera tuttist kinni ja rapputas mehhikese kassokat. Miina ruttasin taplejaid lahutamata, karristasin poega, mis ta wõera kallale olli läinud, ja sellega olli asgi otsas. Leidis koddajänes riust kahju: leppigo sellega; ta olles enam malka sanud, kui miina appi ei olles läinud. Se on mulle nüüd tänuks, et kaebama tulleb. — Warrekse luggu sündis nõnda. Teina tuli ohkides miño jure, räkis: ludda naine sure ablusega kiiska sües lu kuko olli ajaminud ja selle kätte lõppenud. Kus se õnnetus juhtunud? jäi mulle teadmata. Ehk tappis rieldes isse oma naise ja püab süüd nüüd teiste peale tunnistada. Warrekse tiwad ullatawad kõrgemale kui miño üppamine, ludda ollesin ma Terrawnoffa kätte wõinud sada?

Tahhab kedagi miño peale süüd tunnistada, se astugo ette ja tehko tunniśmeeste su läbbi asja tõeks, ludda kõhto seadus. Kellel tunniśmehhi ei